

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.476 van 20 april 2004
in de zaak A. 110.200/VII-24.554**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 30 augustus 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 18 februari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 maart 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HINNEKENS, die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België voor een eerste keer binnen op 4 november 1998 en verklaart zich vluchteling op 9 november 1998. Op 14 juni 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 december 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Bij arrest nr. 87.267 van 16 mei 2000 wordt de door verzoekster bij de Raad van State ingediende vordering tot schorsing verworpen. Bij arrest nr. 92.042 van 9 januari 2001 wordt inzake de ingediende vordering tot nietigverklaring de afstand van het geding vastgesteld.

1.2. De verzoekende partij komt België voor een tweede keer binnen op 8 april 2000 en verklaart zich op 11 april 2000 vluchteling. Aangaande deze asielaanvraag besloot de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 juni 2000 deze niet in overweging te nemen.

1.3. De verzoekende partij komt België voor een derde keer binnen op 2 mei 2001 en verklaart zich op 10 mei 2001 vluchteling.

1.4. Op 17 mei 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.5. Op 13 augustus 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. (...) Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden

teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de vijf dagen, ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par. 2 al.2.).

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U diende een eerste asielaanvraag in op 09/11/1998, die op 14/06/1999 door het Commissariaat-generaal met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd afgestoten. De vordering tot schorsing die u dienaangaande bij de Raad van State indiende op 25/06/1999 werd op 16/05/2000 verworpen. Aangaande uw tweede asielaanvraag van 11/04/2000 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken op 07/06/2000 deze niet in overweging te nemen. Op 10/05/2001 volgde dan uw derde asielaanvraag, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken op 1710512001 een beslissing tot weigering van verblijf nam.

U verklaart in december 2000 naar Slowakije te zijn teruggekeerd. Na uw aankomst stuurde u uw kinderen naar school in Kosice. Onderweg van school naar huis werd uw dochter Maria gedurende één week elke dag bedreigd door drie onbekende blanke mannen. U meldde dit aan de directrice van de school en vroeg of uw kinderen, voor hun veiligheid, één week thuis konden blijven. U verkreeg de toestemming. Hierna gingen uw kinderen terug naar school. Dan werd uw dochter Simona door dezelfde drie mannen bij de school in elkaar geslagen. Wanneer men u dit thuis meldde, ging u meteen ter plekke. De politie kwam ter plaatse en stelde een proces-verbaal op. De agenten deelden u mee dat een onderzoek geopend werd. Vervolgens begeleidde u uw dochter in de ziekenwagen naar het ziekenhuis. Daar bracht u uw gewezen echtgenoot Gabriel Balaz, de vader van uw drie kinderen, op de hoogte. Hij stelde voor Simona, wanneer ze uit het ziekenhuis ontslagen zou worden, bij zich in huis te nemen. Zo gebeurde één week later. Na dit incident kwamen de drie aanranders naar uw appartement. Ze wilden uw dochter Maria wurgen, maar u verijdelde dit door één van hen met een stoel te slaan. U slaagde er vervolgens in samen met uw twee kinderen naar buiten te vluchten. De drie mannen bleven in uw appartement achter en vernielden uw inboedel. Dan achtervolgden ze u tot in de bus waarop u gestapt was. Aangezien u vooraan zat, in de buurt van de chauffeur, lieten uw belagers u met rust. Wanneer u uitstapte, achtervolgden de drie u. U liep een hotel binnen en vroeg de receptionist de deur te sluiten. Gedurende één week bleef u met uw dochters in het hotel, daarna trok u in bij uw vriendin. Daar aangekomen belde u uw vriend Benci Aladar (ov: 4.782.920), die zich in Bratislava bevond, en lichtte u hem in over de gebeurtenissen. Hij kwam meteen naar u en nam de beslissing het land te verlaten. Wanneer u, samen met uw vriend en twee dochters, naar het centrum van Kosice ging om de bustickets naar België te bestellen, kwam u onderweg uw drie blanke belagers tegen. Eén van hen bedreigde uw vriend met een geweer, maar omdat u en de omstaanders schreeuwden, liepen ze weg. Hierdoor stond uw besluit om Slowakije te verlaten vast. U verklaart uw land van herkomst in januari 2001 verlaten te hebben, samen met uw twee minderjarige kinderen Maria en Gabriela. U bent in het bezit van een internationaal Slowaaks paspoort.

De tegenstrijdigheden, vastgesteld tussen de verklaringen die u inzake uw derde asielaanvraag aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enerzijds en op het Commissariaat-generaal (CGVS) anderzijds, zijn van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnen. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw problemen met de drie blanke mannen hun aanvang namen nadat u door hen was bestolen en hiervan aangifte had gedaan bij de politie (p. 14). Op het Commissariaat-generaal zegt u daarentegen dat uw problemen met die drie blanken begonnen wanneer zij uw dochter Maria, onderweg van school naar huis, bedreigden (p. 2). Over de diefstal vertelt u niets. Vervolgens situeert u bij Dienst Vreemdelingenzaken (p. 14) de aanval van de drie blanken in uw appartement voor de aanval op de fysieke integriteit van uw dochter Simona, terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaart dat het erna was (p.3). U versterkt deze inconsequentie door op DVZ te zeggen dat uw drie dochters op het moment van de aanval in uw appartement waren, maar op het CGVS te verklaren dat twee van uw dochters aanwezig waren. Nog voor wat dit incident betreft, vertelt u op DVZ dat de

drie inbrekers u probeerden te wurgen, terwijl u op het CGVS zegt dat ze dit met uw dochter Maria trachtten te doen. Ook uw beschrijving van de aanval door de drie blanken op de fysieke integriteit van uw dochter Simona bevat tegenstrijdige elementen. Zo verklaart u op DVZ dat u, naar aanleiding van dit incident, meteen uw vriend Aladar Benci, die zich in Bratislava bevond, opbelde en dat hij na korte tijd bij u, op de plaats van de aanval, arriveerde. Daar vernielden de drie belagers zijn auto en sloegen ze hem zo zwaar dat hij, net als uw dochter, in het ziekenhuis diende opgenomen te worden. Op het CGVS zegt u dan weer dat u uw vriend op het moment van het incident niet op de hoogte had gebracht en dat hij daar dan ook niet bij betrokken was. Pas nadat uw dochter een week in het ziekenhuis had doorgebracht, nadat de aanval op uw appartement had plaatsgevonden en nadat u, met uw twee dochters, een week in een hotel had gelogeed zegt u uw vriend, die in Bratislava verbleef, van de incidenten op de hoogte gebracht te hebben (p.3). Ten slotte is het opmerkelijk dat u op DVZ geen melding hebt gemaakt van de doodsb bedreigingen die de drie blanken enkele dagen voor uw vertrek in het centrum van Kosice aan uw vriend richtten, daar u aan dit voorval uw definitieve besluit koppelt om Slowakije te verlaten (verhoor CGVS, p. 4).

Gelet op het voorgaande kan voor u geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden weerhouden. Het door u neergelegde Slowaakse paspoort en een betalingsbewijs van uw verblijf in uw hotel wijzigen het voorgaande niet, aangezien daarmee enkel uw identiteit wordt bevestigd."

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

" Schending van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoekster schendt, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekster nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden. Dat de bestreden beslissing enkel en alleen gesteund is op vermeende tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekster. Dat uit het verhoorverslagen dd. 6.08.2001 blijkt dat verzoekster tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit werd geconfronteerd met haar zogenaamde tegenstrijdige verklaringen. Dat derhalve door verweerder de rechten van verdediging van verzoekster en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden werden, doordat verzoekster de mogelijkheid niet werd geboden de in de beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te weerleggen en een eventuele plausibele verklaring voor deze tegenstrijdigheden naar voor te brengen.

Dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoekster schendt, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekster nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden.";

2.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele beslissing neemt, zodat in beginsel de rechten van verdediging niet van toepassing zijn; dat de Commissaris-generaal verder op grond van geen enkele wettekst, noch van enig rechtsbeginsel verplicht is asielzoekers attent te maken op, of te confronteren met de voor hen nadelige elementen van het dossier en van het verhoor; dat, in het raam van de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, op de Commissaris-generaal aldus niet de plicht rust om actief tussenbeide te komen tijdens het verhoor en de kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel

enkel betekent dat de Commissaris-generaal zijn beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding; dat de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar verzoekschrift overigens geenszins de juistheid en pertinentie van de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden op concrete wijze betwist; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel uiteenzet dat als volgt luidt :

" Schending van het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder in de bestreden beslissing het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze weigert de vluchtelingenstatus aan verzoekster toe te kennen.

De definitie van de Vluchtelingenconventie van Genève luidt immers als volgt: «geldt als vluchteling: elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd van bovenbedoelde vrees niet wil invoeren». Dat verweerder heeft nagelaten de feiten zelf waarop verzoekster haar vrees voor vervolging en haar vlucht uit Slowakije baseert, te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verzoekster en haar familie wegens hun Rom-origine tal van problemen in Slowakije kenden. Dat verzoekster en haar familie in hun land worden gediscrimineerd, beledigd en mishandeld door de Slowaakse bevolking en de politie. Dat de Slowaakse autoriteiten de verantwoordelijke daders niet vervolgen. Dat de Slowaakse autoriteiten zelf verantwoordelijk zijn voor een institutioneel discriminatoir beleid ten aanzien van de Roma. Dat de Slowaakse politie de zigeuners niet beschermt doch zelf gewelddadig optreedt tegen de Roma.

Dat uit het rapport aangaande de mensenrechten in Slowakije van het US Department of State, Bureau of democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2000, Slovak Republic", februari 2001 duidelijk blijkt de Roma-bevolking in Slowakije , bedreigd, gediscrimineerd (anno 2000 zijn zij nog steeds het slachtoffer van discriminatie op vlak van tewerkstelling, behuizing, school, gezondheidszorg, toegang tot hotels, restaurant, zwembaden en de staatsadministratie) en mishandeld wordt (zelfs door de Slowaakse politie zelf) en dat de Slowaakse (hogere) autoriteiten weigeren de Roma bescherming te bieden en zelfs het skinheadgeweld ten aanzien van de zigeuners tolereren (cf. <http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2000/eur/index.cfm?docid=868>, "national/racial/ethnic minorities").

Dat het mensenrechtenorgaan van de Verenigde Naties, het Committee on the Elimination of Racial Discrimination, in haar eindbesluiten van haar 57ste zitting dd. 14.08.2000 Slowakije berispte voor haar discriminatoir woon-, school-, werkgelegenheids- en gezondheidsbeleid ten aanzien van de Roma en voor de straffeloosheid van racistische organisaties die Roma mishandelen (<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf>).

Dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat verzoekster en haar familie, Roma, door hun origine in hun land vervolgd worden, zonder dat zij de bescherming kunnen invoeren van de Slowaakse (hogere) autoriteiten.

Dat verweerder in de bestreden beslissing het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze weigert de vluchtelingenstatus aan verzoekster toe te kennen.";

2.2.2. Overwegende vooreerst, dat, wat de ingeroepen schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen (Conventie van Genève) betreft, moet worden opgemerkt dat dit Verdrag geen rechtstreekse werking heeft, zodat de schending ervan als dusdanig niet dienstig kan worden ingeroepen; dat het middel, in zoverre het betrekking heeft op een schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, niet ontvankelijk is; dat, wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing op basis van een aantal concrete vaststellingen tot de conclusie komt dat de asielaanvraag bedrieglijk is; dat de verzoekende partij niet poogt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de Commissaris-generaal en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt kennelijk onredelijk of onjuist zouden zijn; dat de door verzoekster bestreden beslissing tevens uitgebreid de motieven bevat op grond waarvan wordt geoordeeld dat de aanvraag bedrieglijk is; dat de motieven worden gestaafd door een aantal precieze voorbeelden; dat de juistheid en pertinentie ervan evenmin worden weerlegd door verzoekster; dat het louter verwijzen naar de algemene omstandigheden van de Roma-zigeuners in Slowakije, zonder deze te betrekken op haar persoonlijke situatie, de wettigheid van deze beslissing dan ook niet aantast; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig april tweeduizend en vier, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.